

2. *Наше общее будущее*. URL: <https://www.un.org/ru/ga/pdf/brundtland.pdf>
  3. Ciasullo V., M., Troisi O. *Sustainable value creation in SMEs: A case study*. *The TQM Journal*. 2013. № 25(1). P. 44-61.
  4. *4. Network for Business Sustainability*. URL: <https://nbs.net/>
  5. Hall J. K., Daneke G. A., Lenox M. J. *Sustainable development and entrepreneurship: Past contributions and future directions*. *Journal of Business Venturing*. 2010. № 25(5). P. 439-448.
  6. Doppelt R. *The seven sustainability blunders*. *The Systems Thinker*. 2003. № 14(5) P. 1-7.
-

Назарук Микола Михайлович, магістрант,
Король Володимир Степанович, к.е.н., доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

РЕАЛІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Інновації, як відомо, існують у різних формах: нові види технологій, нова продукція, новий виробничий процес, управлінські та організаційні нововведення. Зазвичай під інноваціями розуміють систему, що складається з трьох основних фаз: генерування ідей та знань; їх спільне використання і поширення між споживачами; застосування цих знань та ідей для вдосконалення продукту [1, с. 217].

Інноваційний розвиток регіонів знаходиться під впливом багатьох факторів як ендогенного, так і екзогенного характеру. Однією із актуальних проблем стає визначення оптимального шляху розвитку регіону, що передбачає встановлення, насамперед причинно-наслідкових, зв'язків між факторами інноваційного розвитку та його характеристиками. Аналіз інноваційного розвитку регіонів України дозволяє виявити загальні проблеми щодо утвердження інноваційної моделі розвитку в регіональному вимірі, сформулювати загальні підходи до їх розв'язання засобами інноваційної політики. Певні висновки щодо стану розвитку інноваційних процесів у регіональному масштабі можна зробити за результатами аналізу окремих показників інноваційної діяльності, а також у їх співвідношеннях з валовою доданою вартістю (ВДВ), створеною в регіоні, як базового регіонального економічного індикатора, який входить з певною вагою до інших важливих соціально-економічних індикаторів регіону, наприклад, до індексу розвитку людського потенціалу. ВДВ регіону визначається як різниця між обсягами випуску продукції, наданих послуг економічними одиницями!резидентами регіональної економіки й обсягом проміжного їх споживання, необхідного для випуску цієї продукції, надання послуг. Методологія розрахунку ВДВ регіону та валового продукту (ВВП) країни в основному співпадають, але слід зауважити, що сумарна ВДВ усіх регіонів України має бути меншою від ВВП України на величину доданої вартості послуг фінансових посередників (зокрема, банків), діяльність яких не обмежується контуром окремого регіону, послуг зовнішньої торгівлі, колективних послуг державних установ, а також

послуг, які фінансуються за рахунок державного бюджету суспільства у цілому. Крім того, ВВП та сумарний ВРП (валовий регіональний продукт) мають різнитися на суму податків на експорт та імпорт, тому що їх реципієнтом виступає держава та їх неможливо віднести до регіонів.

При активізації інноваційного фактора у відсталих за темпами соціально-економічного розвитку регіонах він стає ефективним механізмом регуляції та вирівнювання асиметричності їх соціально-економічного розвитку відносно інших регіонів країни [2]. При підвищеній увазі до актуальних проблем регіонального розвитку у плані пропозицій оптимальної трансформації адміністративно-територіальних одиниць, питань місцевого самоврядування, у той же час потребують першочергового методологічного розроблення та поетапного розв'язання такі ключові проблеми: — подолання соціально-економічної дезінтеграції регіонів, яка є причиною змін внутрішньої консолідації економічного простору країни та виражається в ослабленні міжрегіональних економічних зв'язків внаслідок посилення замкнутості регіональних господарських комплексів чи збільшення ролі зовнішньоекономічних зв'язків, що замінюють міжрегіональні зв'язки всередині країни, обидва ці прояви дезінтеграції створюють загрозу цілісності країни; — усунення диспропорцій соціально-економічного розвитку регіонів; — підвищення конкурентоспроможності та інвестиційно-інноваційної активності регіональних виробництв; — забезпечення раціонального використання людського капіталу та природно-сировинних ресурсів; — стимулювання прискореного розвитку регіонів, зокрема випереджаючих темпів розвитку депресивних регіонів, як передумови забезпечення соціально-економічного піднесення регіонів в інтересах усієї України для виходу національної економіки на траєкторію сталого розвитку; підвищення рівня життя населення, подолання бідності та безробіття, формування середнього класу; — визначення механізмів та інструментів, які мають забезпечити прискорений розвиток регіонів, а також його ресурсне забезпечення [3, 4, 5].

Реалізація комплексу заходів інноваційної реструктуризації регіональної економічної системи потребує значних матеріально-технічних та інвестиційних ресурсів, що за умов їх обмеженості у держави, регіонів спонукає до мобілізації внутрішніх резервів, ендогенних факторів, зокрема організаційного характеру.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *Йохна М. Економіка і організація інноваційної діяльності: Навчальний посібник / М. Йохна, В. Стадник. — К.: Видавничий центр «Академія», 2005. — 400 с*
2. *Соловійов В. П. Інноваційний розвиток регіонів: питання теорії та практики : монографія / В. П. Соловійов, Г. І. Кореняко, В. М. Головатюк. — К. : Фенікс, 2008. — 224 с.*
3. *Линдхольм П. Экономическое развитие территорий через инновации, науку и технологии / П. Линдхольм, С. Клесова // Инновации. — 2002. — № 9–10. — С. 47–53.*
4. *Гусев В. О. Регіональні виміри інноваційної стратегії розвитку регіонів / В. О. Гусев, В. Г. Горник // Держава та регіони. — 2005. — №1. — С. 332–334.*
5. *Політика регіонального розвитку в Україні: особливості та пріоритети. Аналітична доповідь / за заг. ред. З. С. Варналія. — К. : НІСД, 2005. — 63 с.*